

горѣщо желание, нарочно пѣшкомъ да идемъ, като има два празника наредъ, да посѣтимъ Прѣславъ. Стара Българска столица и до днесъ називаемъ отъ турцитѣ „Ески стамболъ“, Старий Цариградъ, а то отъ любопитство, дали ще намѣримъ нѣкои остатъци въ старата тѣзи Българска столица. Като бѣхъ се разпалили за това, защото имъ прочетохъ на скоро издадената драма „Лаханъ“ въ Австрия на сѣрбски отъ единъ Сѣрбинъ, мислѣ (Стеря Поповичъ, родомъ Българинъ, съ време прѣселенъ изъ България въ Австрия, както приказвахъ и за Карловци града, въ която драма той много живо и сполучливо описва нашето тогива българско несъгласие и грѣко посѣгване въ Българското управление чрѣзъ Гъркинята царица Мария, Византийска Княгиня) една сѣббота трѣгвами десетина души, всичкитѣ мои ученици, между които бѣше Василъ Друмевъ, Климентъ, Василъ Стояновъ (Директора на библиотеката) и проч. а за да не ни се види дълго разстоянието до Прѣславъ (3¹/₂ часа отъ Шуменъ!) на трѣгване начнѣхъ да имъ приказвамъ въ кратцѣ *Вѣчния жидъ* (Скитника Еврейинъ), което имъ привлѣчаше вниманието. . По пътя стигнахме до едно село именуемо Осмаръ. Тамъ, вънъ отъ селото, вжтрѣ въ канаритѣ намѣрихми черквица малка или Монашески келии съ икони обезобразени отъ невѣрници, дѣто навѣрно сѣ се крияли и живѣли монаси Българи; намѣрихми и като гробници тамъ и остатки отъ чловѣчески кости и проч. Юнака, който се покатри и влезе въ тѣхъ стрѣмни канари и мене искачи съ вжже, бѣше Василъ Стояновъ. Отъ тамъ стигнахме вечеръта въ Прѣславъ и кондисахми въ къщата на единъ мой ученикъ. Тамъ ни гощавахъ добрѣ по селски, ядохми и спахми по сладко отъ колкото въ града. Сутренъта отидохми всинца на черква, развеселихми черковата имъ и богобоязливитѣ селяни и селянки съ градско черковно и по привлѣкательно пѣние. Подиръ черковата първата ни работа бѣше,